varm Mad men højst opvarmet Mad, og i den Tid trænge de mere dertil end nogensinde.

Det er Overanstrængelse for saa faa Plejersker at skulle have alt i Orden til Stuegangen Kl. 8, maaske endog før. De maa for at blive færdige i rette Tid paa sine Steder begynde Kl. 4½ — og tænk saa, at de syge blive forstyrrede, ja ofte vækkede paa en Tid, der skulde være en Hvilens, Forfriskelsens, ja ligefrem Oplivelsens Stund for dem. Det mislige i denne Ubetænksomhed overfor de syge har man ikke været fuldstændig blind for. Saaledes kan man i Hospitalstidende for 8. Januar 1868 læse nogle „Meddelelser om de medicinske Forhold i Rusland", hvori det bl. a. hedder: „Der hersker altid en meget stor Orden og Renlighed paa alle Hospitaler, flere Steder maaske endogsaa mere, end det kan være bekvemt for Patienterne. Man har i det Mindste fortalt mig om Overlæger, som lod deres Patienter purre ud midt om Natten, for at have Alting skuret, fejet og pudset til Daggry. Dette er vel nok en Anekdote." — Nej, det er det, det ikke er, det er sandt. Forfatteren af den omtalte Artikel blev Overlæge paa et Hospital i 1876, men i Mellemtiden havde han formodentlig tabt Interessen for den Slags Spørgsmaal, thi saalænge han var Hospitalsoverlæge, skete der ingen Forandring i denne Henseende. Derimod har en Borgerrepræsentant forespurgt, om Stuegangen ikke kunde begynde senere, for at de syge ikke skulde blive forstyrrede saa tidligt. Og saa skete det vidunderlige, efter hvad man dengang læste i Bladene (desværre har jeg forgæves søgt efter det i Borgerrepræsentationens Forhandlinger), at en anden Borgerrepræsentant, en Læge, der i 20 Aar havde været Overlæge paa en stor Hospitalsafdeling, svarede, at Stuegangen ikke kunde være senere, da hele det store Hospitalsarbejde ellers ikke kunde blive færdigt. Borgerrepræsentanterne sloge sig saa til Ro med det uundgaaelige, og Publikum ligesaa. Og ikke én oplyste Lægerne eller Almenheden om, at Stuegangen ikke er Indledning til Arbejdet paa Hospitalet, men snarere en Afslutning paa Virksomheden siden den foregaaende Stuegang, hvilket allerede kan ses deraf, at umiddelbart efter Stuegangen er der Besøgstid. Kun paa et af vore Hospitaler, paa Garnisons Sygehus, er der tænkt paa, at de syge behøve Ro om Morgenen: det blev forbudt at begynde Morgenarbejdet før Kl. 6, og den Plejerske, der gribes i noget Arbejde, der kan forstyrre de syge, før den Tid, bliver uden Barmhjærtighed afskediget. Hvad skete nu? Ja, ganske genialt fandt Plejerskerne ud af, at maatte de ikke gjøre Arbejdet om Morgenen, kunde de gjøre det om Aftenen. Gjøres skulde det jo, det skulde gjøres